ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΤΖΕΊΜΣ ΣΜΙΘ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κρατοῦσα ἀκόμη τὴν ἐφημερίδα στὸ χέρι καὶ μιλοῦσα μὲ τὸν καθηγητὴ γιὰ τὸ περιστατικὸ τοῦ νεκροταφείου, ὅταν ἤρθε ὁ θυρωρὸς τῆς κ. Στῆβενς φέρνοντάς μας ἕνα σημείωμα ἀπ' τὴν κυρία του.

Τὸ ἄνοιξα καὶ τὸ διάβασα λίγο ἀνήσυχος. Μὰ δὲν ἐπρόκειτο γιὰ τίποτε τό ἐξαιρετικό. Ἡ κ. Λίλιαν μᾶς καλοῦσε νὰ γευματίσουμε τὸ βράδυ αὐτὸ σπίτι της.

— Ναί, θὰ ρθοῦμε καὶ τώρα ἀμέσως μάλιστα, εἶπεν ὁ καθηγητὴς στὸν θυρωρό.

Κατόπιν δέ, ὅταν ὁ θυρωρὸς ἔφυγε, γύρισε καὶ μοῦ εἶπε :

— Ἡ πρόσκλησις τῆς κ. Στῆβενς ἔρχεται σὲ πολὺ κατάλληλη ὥρα...

— Ἐπιθυμοῦσατε νὰ τὴν δῆτε ;

— Ἐπιθυμοῦσα νὰ μιλήσω μαζύ της. Κυρίως ὅμως ἤθελα νὰ βρίσκουμαι σπίτι της ἀπόψε.

— Φοβόσασταν τίποτε ;

— Τά πάντα. Ὁ Στῆβενς ἔφυγε χθὲς τὴν νύκτα ἄπρακτος. Ἀσφαλῶς δὲ δὲν ἱκανοποιήθηκε χτυπῶντας τὸν φτωχὸ ἐκεῖνο φύλακα τοῦ νεκροταφείου. Φοβοῦμαι συνεπῶς ὅτι μπορεῖ νὰ ξαναγυρίσῃ ἀπόψε στὸ σπίτι του. Λέγω φοβοῦμαι ἐνῶ θἄπρεπε νὰ πῶ ἐλπίζω...

— Ἐλπίζετε ;

— Ναί, ἐλπίζω... Ὁ Στῆβενς θὰ σκεφθῇ ὅτι εἴμεθα κουρασμένοι ἔπειτα ἀπὸ τὶς χθεσινὲς περιπέτειες. Πεισματωμένος λοιπὸν καθὼς εἶνε θὰ ἐπανέλθῃ στὸ σπίτι του ἀποφασισμένος νὰ ἐκδικηθῇ ὁριστικῶς αὐτὴ τὴ φορά...

— Ἔχετε δίκηο. Ἔτσι θὰ μπορέσουμε νὰ προφυλάξουμε τὴν κ. Λίλιαν.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ ὀλιγώτερο ποὺ θὰ κάμουμε.

— Σκέπτεσθε καὶ τίποτε ἄλλο ;

— Τὸ σπουδαιότερο, φίλε μου. Ἐλπίζω δηλαδὴ πὼς αὐτὴ τὴ φορά θὰ μᾶς διευκολύνῃ ὁ ἴδιος ὁ Στῆβενς ν' ἀνακαλύψουμε τὸ καταφύγιό του.

— Πῶς ;

— Τὸ μέσον ποὺ θὰ μεταχειριστοῦμε εἶνε ἁπλούστατο. Μετὰ τὸ φαγητὸ θὰ συμβουλέψουμε τὴν κ. Λίλιαν νὰ ἀποσυρθῇ στὴν κρεββατοκάμαρά της καὶ νὰ πλαγιάσῃ μ' ἀνοιχτὸ τὸ παράθυρο. Γιὰ νὰ προλάβουμε δὲ κάθε κίνδυνο ἐναντίον της θὰ καταστήσω τὴν εἴσοδο στὸν κοιτῶνα της ἀδύνατον. Θὰ τοποθετήσω καὶ στ' ἀνοιχτὸ παράθυρο καὶ στὴν πόρτα ἅγιον ἄρτον καὶ ὡρισμένα βότανα, ἡ ὀσμὴ τῶν ὁποίων θὰ κρατήσῃ μακρυὰ τὸν Στῆβενς. Λυσσασμένος ἀπὸ τὸ πεῖσμα του θ' ἀρχίσῃ, ὅπως πάντα, τὶς ἀπειλὲς του. Τότε ἡ κ. Λίλιαν εἰδοποιημένη ἀπὸ πρὶν θὰ τοῦ ἀπαντήσῃ : — «Δὲν σὲ φοβοῦμαι... Οἱ φίλοι μου φροντίζουν καὶ ἐνεργοῦν αὐτὴ τὴ στιγμὴ γιὰ μένα. Ναί, ναί, μὴ μ' ἀπειλεῖς... Ἀνεκάλυψαν τὸ καταφύγιό σου. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ βρίσκουνται ἐκεῖ. Ἔτσι, ὅταν ἀνατείλῃ τὸ πρωῒ ὁ ἥλιος δὲν θἄχῃς πλέον καταφύγιο... Θὰ σὲ πιάσουν... Θὰ σὲ ρίξουν στὴ φωτιά... Θὰ γίνῃς στάχτη... στάχτη !...» Φαντάζεσαι τὴν ταραχὴ τοῦ φαντάσματος ὅταν ἀκούσῃ αὐτὰ τὰ λόγια. Θὰ κυτάξῃ πῶς νὰ φύγῃ τὸ γρηγορώτερο καὶ νὰ προλάβῃ τὸν κίνδυνο. Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀκριβῶς, ἡ κ. Λίλιαν, μετανοιώνοντας δῆθεν γιατὶ ἄφησε καὶ τῆς ξέφυγε τὸ μυστικὸ μας θὰ τοῦ φωνάξῃ : — Στάσου !... Δὲν εἶνε ἀλήθεια... Οἱ φίλοι μου εἶνε σπίτι τους, κοιμοῦνται...» Αὐτὸ θὰ τὸν πείσῃ περισσότερο περὶ τοῦ κινδύνου ποὺ διατρέχει. Θὰ τρέξῃ κατ' εὐθείαν γιὰ τὸ καταφύγιό του. Ἐλπίζω δὲ πὼς θὰ διατηρήσῃ τὴν μορφὴ τοῦ ἀνθρώπου κ' ἔτσι θὰ μπορέσουμε νὰ τὸν παρακολουθήσουμε εὐκολώτερα... Ἂν τὸ κόλπο αὐτὸ ἐπιτύχῃ σοῦ ἐγγυῶμαι ὅτι αὔριο τὸ πρωῒ τὸ φάντασμα τοῦ Στῆβενς θὰ εἶνε πλέον μιὰ φοῦχτα στάχτης !... Τὶ λὲς γιὰ τὸ σχέδιό μου ;

— Εἶνε μοναδικό.

— Ἄς πηγαίνουμε λοιπόν. Φρόντισε μόνον νὰ ὁπλισθῇς κ' ἀπόψε, ὅπως καὶ χθές. Πάρε τὸ πιστόλι σου καὶ ὅ,τι ἄλλο σ' ἔχω προμηθεύσει γιὰ τὶς ἐκστρατεῖες τοῦ εἴδους αὐτοῦ.

(Ἀπὸ τὸ Ἡμερολόγιο τοῦ Ἰατροῦ Τζώρτζ Πέτερσον)

(Περὶ τὰ ἐξημερώματα)

Αἰσθάνουμαι τὴν καρδιά μου νὰ χτυπᾶ ἀκόμη...

Νευρικοὶ σπασμοὶ κάνουν τὸ σῶμα μου νὰ τινάζεται κἄθε τόσο...

Ἂν δὲν ἤμουν τραυματισμένος, ἂν δὲν ἔβλεπα τοὺς αἱματωμένους ἀπιδέσμους μου, θὰ ἐνόμιζα πὼς εἶδα κάποιο φρικτὸ ὄνειρο !

Τώρα καταλαβαίνω τὶ εἴδους ἀγῶνα ἔχουμε ἀναλάβει... Δὲν παλαίει κανεὶς ἔτσι εὔκολα μὲ τὰ τέρατα τῆς Κολάσεως. Εἶμαι ἐντελῶς ἀπελπισμένος... Κι' αὐτὸς ὁ καθηγητής, ὁ τόσο ψύχραιμος καὶ αἰσιόδοξος πρίν, μένει ξαπλωμένος στὴν πολτρόνα του, μὲ κρεμασμένο τὸ κεφάλι στὸ στῆθος του, βουβός, ἀμίλητος, ἀποκαμωμένος...

Τὶ θ' ἀπογίνῃ ;

Φοβοῦμαι ὅτι στὸ τέλος τόσο ἡ λατρευτή μου Λίλιαν, ὅσο καὶ μεῖς οἱ δυό, θὰ πληρώσουμε μὲ τὴ ζωή μας τὴν πάλη ποὺ ἀναλάβαμε. Κ' ἔπειτα ; Τὸ τέρας αὐτὸ ποὺ καλεῖται Στῆβενς θὰ μείνῃ ἐπὶ τῆς γῆς γιὰ νὰ ἐγκληματῇ καὶ νὰ ὀργιάζῃ εἰς βάρος τῶν ἀθώων καὶ ἀνυπόπτων ἀνθρώπων !..

Ὅταν ἐπήγαμε στὸ σπίτι τῆς κ. Στῆβενς τὴν βρήκαμε ἀνήσυχη καὶ νευρική. Τὸ φάντασμα τοῦ συζύγου της εἶχε κάμει κι' ὅλας τὴν ἐμφάνισή του.

Ὅπως μᾶς διηγήθηκε ἡ ἴδια, μιὰ ὥρα πρίν, μπῆκε γιὰ μιὰ στιγμὴ στὴ βιβλιοθήκη νὰ πάρῃ κάποιο βιβλίο γιὰ νὰ περάσῃ διαβάζοντας τὴν νύχτα της. Ἔξαφνα ὅμως, καθὼς γύριζε στὴν αἴθουσα, καὶ ἐνῶ βρίσκοταν στὸ διάδρομο, ἔξω ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ συζύγου της, ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ τὸν εἶδε νὰ παρουσιάζεται μπροστά της ἀπειλητικὸς, ὅπως πάντοτε...

Ἡ δύστυχη κυρία εἶχε πάρει ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκη τὴν Ἁγία Γραφὴ καὶ μόλις τὸν ἀντίκρυσε κράτησε τὸ βιβλίο, μ' ἁπλωμένα τὰ χέρια ἐμπρός της, ψιθυρίζοντας μιὰ προσευχή... Τὸ φάντασμα δὲν ἐπροχώρησε οὔτε βῆμα. Ἔμεινε ἀσάλευτο στὴ θέσι του καὶ τὴν ἄφησε, παραδόξως νὰ περάσῃ καὶ νὰ καταφύγῃ στὴν τραπεζαρία, ὅπου βρισκόντουσαν ἡ ὑπηρέτριες...

Ἡ πόρτα ἀνοιξε καί...

Φεύγοντας ἡ κ. Στῆβενς ἄκουσε τὴν πόρτα τοῦ γραφείου νὰ ξανακλείνῃ... Χωρὶς νὰ δείξῃ τὸν τρόμο της σὲ κανένα, ἔμεινε στὴν τραπεζαρία μέχρι τῆς ὥρας ποὺ φθάσαμε ἐκεῖ...

Ὁ καθηγητὴς ἄκουσε προσεκτικὰ τὴν ἀφήγησί της καὶ κατόπιν τῆς εἶπε:

— Μπορῶ νὰ περάσω στὸ γραφεῖο αὐτό ;

— Ρωτᾶτε κ. καθηγητά ; Περάστε... Ἀλλά πρός Θεοῦ !... Ἔχετε λάβει τὰ μετρα σας ;

— Φοβεῖσθε κυρία ;

Ἂν *Ἐκεῖνος* εἶνε μέσα ;

— Τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτὸν κυρία, ἀλλά, δυστυχῶς, εἶμαι βέβαιος πὼς θἄχῃ φύγει...

Ὅταν φτάσαμε μπρὸς στὸ γραφεῖο, ὁ καθηγητής, ἄνοιξε μὲ τόλμη τὴν πόρτα καὶ πρὶν μπῇ ἀπέξω ἄναψε τὸ ἠλεκτρικὸ του φανάρι κ' ἐρεύνησε παντοῦ μὲ τὸ φῶς του.

Πραγματικῶς τὸ γραφεῖο ἦταν ἔρημο.

Πάνω ὅμως στὸ τραπέζι ὑπῆρχε τοποθετημένο ἔτσι ὥστε νὰ φαίνεται, ἕνα σημείωμα, ἕνα κομμάτι χαρτιοῦ μὲ τὶς δυὸ αὐτὲς λέξεις :

«Θὰ πεθάνῃς»

Ὁ καθηγητής Οὐίλλιαμ πῆρε τὸ χαρτὶ αὐτὸ στὸ χέρι, τὸ κύτταξε μισοκλείνοντας τὰ μάτια κ' ἔπειτα ἐγύρισε πρὸς τὴν Λίλιαν, ποὺ ἔρειμε ὁλόκληρη :

— Εἶνε γιὰ σᾶς ἀσφαλῶς, τῆς εἶπε.

Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα, μὴ μπορῶντας ν' ἀρθρώσῃ λέξι, κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι της.

— Μὴ φοβᾶστε δά... Γιατὶ τρομάζετε τόσο ; τῆς εἶπε ὁ καθηγητής. Πρόκειται περὶ μιᾶς ἀπειλῆς ἔστω... Νὰ δοῦμε ὅμως ἂν τὸ τέρας αὐτὸ θὰ μπορέσῃ νὰ τὴν πραγματοποιήσῃ...

Συγχρόνως ἐτσαλάκωσε τὸ σημείωμα μέσα στὴ φούχτα του καὶ τὸ πέταξε στὸν κάλαθο τῶν ἀχρήστων...

— Ἐμπρός, εἶπε κατόπιν, ἂς πᾶμε νὰ γευματίσουμε. Δὲν βλέπω, Θεὲ μου, τίποτε τό ἔκτακτο στὴν ἔγγραφο αὐτὴ εἰδοποίησι. Ὁ ἄθλιος αὐτὸς θέλει βέβαια νὰ σᾶς κάμῃ κακό... Αὐτὸ τὸ ξέρουμε. Νὰ δοῦμε ὅμως ἂν θὰ μπορέσῃ... Γιατὶ ἀπόψε – ὅπως ἐλπίζω—θὰ τελειώσῃ ὁριστικὰ ἡ τραγικὴ αὐτὴ ἱστορία. Ἀρκεῖ νὰ ξανάρθῃ τὸ φάντασμα. Κι' ἀσφαλῶς θὰ ξανάρθῃ, ἀφοῦ σᾶς προειδοποιεῖ... Ἂς περάσουμε λοιπὸν στὴν τραπεζαρία. Θὰ δειπνοῦμε καταστρώνοντας συγχρόνως τὸ σχέδιό μας, τὸ ὁποῖο πρέπει νὰ μάθετε, γιατὶ ἀπὸ σᾶς πρὸ παντός, κυρία μου, ἐξαρτᾶται ἡ ἐπιτυχία τοῦ σχεδίου μου...

(Ἀκολουθεῖ)